

20. Apr. 1843

FACTS

Date:

20. Apr. 1843

Page number:

Dagbog B, side 48

TRANSCRIPTION

20 April

Jeg sad idag ved mit Staffeli malende paa et lille Billede, som jeg selv vil beholde: Udsigten fra min Bænk ved Steenbunken i mine Forældres Have paa Frederiksværk.¹ Jeg drømte mig tilbage paa denne min Yndlingsplads, hvor jeg saa tit glædede mig over Vildgjæssene ved Søbredden, hvor jeg saa tit betragtede de fjerne Flyvesandsbanker ved Tisvilde – som jeg saaledes sad kom Moder² op til mig, og da hun saa Maleriet stod Taarerne hende i Øiet. Hvor saligt at kunne ved sit Arbejde vække saadanne Følelser, disse Taarer var en skønnere Løn end Alverdens Roes. Velsignede Moder! Gud skjænke Dig et langt Liv! Naar Du engang gaaer til Hvile, da er det Bedste borte for mig. – Du er min trofasteste Elskerinde, som Du var den Eneste – Du er mit Mønster ved Din Fromhed og Taalmod naar Du er død, vil Verden blive mig gruelig øde, jeg maa jo selv nu, da Du daglig opliver mig ved Din Kjærlighed, tit søge efter dens Deilighed; det er ikke meer som før, da Naturens Skjønheder var mig en evig rislende Kilde, hvor af jeg hver Dag, hver Time øste Fryd – nu maa jeg lede efter Glæde og den vil dø med Dig. Du seer mit Alvor, men trætter mig ikke med Spørgsmaal om jeg er syg eller om noget er gaaet mig imod – Du forstaaer at jeg kan være lykkelig, og kun være lykkelig, ved mit Tungsind.

¹ ARoS Aarhus Kunstmuseum, inv.nr. Maleri 470 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 137).

² Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

gang, naar den gamle Pehersvend har lukket de
smaa, daarlige Pine, fortælle, at ogsaa han en
gang var ung og drømte om Lykke paa Jorden.
Men disse Drømme gjemte han, som sigd'ig
Tanker han maatte skjule, gjemte den tid han
fonsilde maatte begrebe sin Forsagthed. —

20 April

Jeg sad idag ved mit Staffeli malende paa et lille Bille-
de, som jeg selv vil beholde: Mdsigten fra min Bank ved
Steenbunken i mine Forældres Plads paa Frederiksberg.
Jeg drømte mig tilbage paa denne min Gudbingsplads,
hvor jeg saa tit glædede mig over Vildgjæsserne ved Løved-
den, hvor jeg saa tit betragtede de fjerne Flyvesandsbænk-
er ved Tisvilde — som jeg saaledes sad hem i Møder og til mig,
og derhjem saa Maleriet stød. Tænerne kende: Piist.
Hvor saligt at kunne ved sit Arbejde bære saadanne
Følelser, disse Tæner var en skønnere Løn end Alverdens
Gæd. Velsignede Moder! Giv skjenke Dig et langt Liv!
Naar Du engang gaar til Hvile, da er det Bødsel borte fra
mig, Du er min trofasteste Elskerinde, som Du var den
Erste — Du er mit Mønster ved Din Fromhed og Tænder
og Du er død, vil Verden blive mig gruelig ad, jeg maa
jo selv nu, da Du daglig opliver mig ved Din Hjerlighed,
tit søge efter dens Deilighed; det er ikke meer sammen, da
Naturnes Skønheder har mig en evig vislende Kilde, hvor
af jeg hver Dag, hver Time øste Fødsel — nu maa jeg lede
efter Glæde og den vil de med Dig. Du sees mit
Alvor, men trøster mig ikke med Løfelsesmaal om jeg
er sig eller om noget er gaaet mig i nær — Du forstaaer at
jeg kan være lykkelig, og kun være lykkelig, ved mit Fødsels-
dage.